

ŽABOKUK

ŽABOVŘESKÉ KUKÁTKO

Nahlédnutí do života salesiánské farnosti a střediska mládeže

3/07

*„Tys můj skalní štít a pevná tvrz má,
veď mě pro své jméno a doved' mě k cíli.“*

Žalm 31, 4

Zamyšlení	3
Kalendárium farnosti a střediska	4–6
(Ne)obyčejní lidé naší farnosti.....	7–9
Laskavý příběh.....	10–11
Měřím metr no a co!	12
Máme se ještě rádi?	13–15
Senior club	16–17
Nahlédnutí do Společenství	18–19
Okénko do střediska	20–21
Zázraky všedních dnů.....	22–23
Katecheze	24–25
Letem světem	26
Od ucha k uchu	27

Pokřtěni:

Daniela Vladka Marie Vignati	3. 6. 2007
Přemysl Václav Bura	3. 6. 2007
Anna Magdalena Jírů	1. 7. 2007
Jonáš Dominik Kyjovský	15. 7. 2007
Jana Marie Rotreklová	25. 7. 2007

Církevní sňatky:

Jan Parma a Klára Navrátilová	7. 7. 2007
Vladimír Štěrba a Eva Hladíková	7. 7. 2007
Jiří Novotný a Sylva Stržinková	27. 7. 2007
Josef Balous a Marta Skříčková	18. 8. 2007
Václav Dovrtěl a Anna Raušová	1. 9. 2007
Petr David a Martina Inemanová	7. 9. 2007

Zemřelí:

Emil Kramář	
* 10. 3. 1929	† 10. 5. 2007
Luisa Kopřivová	
* 18. 1. 1915	† 24. 6. 2007
Richard Šikula	
* 24. 7. 1919	† 1. 7. 2007

Název periodického tisku: Žabokuk

Periodicita vydávání: čtvrtletník. Evidenční číslo periodického tisku: MK ČR E 17501

Místo vydávání: Vydává Římskokatolická farnost u kostela Panny Marie Pomocnice,

Foerstrova 3088/2, 616 00 Brno-Žabovřesky, IČ: 265 212 70

Texty: P. Josef Daněk, Jan Šlachta, Milena Alday Delgado, Petr Polanský, Lucie Kučerová a členové pastorační rady.

Korektury: Zdeňka Wajdová. Sazba a grafická úprava: Markéta Hudečková. Foto: archiv středisko, farnici. Tisk: tiskem.cz

Příspěvky, návrhy a připomínky k ŽABOKUKU odevzdávejte do schránky v kostele nebo na farní úřad pod značkou „ŽABOKUK“.

Redakce si vyhrazuje právo na úpravu příspěvků.

Kontakty: farnost@brno.sdb.cz, stredisko@brno.sdb.cz, <http://brno.sdb.cz>, tel.: 541 213 110

NEPRODEJNÝ, k vyzvednutí v kostele a na vrátnici střediska mládeže

Milí farníci, drazí čtenáři Žabokuku

Jsou za námi chvíle dovolených, prázdnin a všemožných akcí. Před nás předstupuje školní rok, nabitý novými poznatky a možnostmi. Začátkem září se mi pravidelně vybavuje věta jednoho staršího učitele. Ten s profesionálním úsměvem děda říkal: „Heleď se, co nezvládneš naučit děti do Vánoc, tak pak už to nedoženeš“.

Měl pravdu. Je to tajemství dobrého začátku, tajemství dobrého startu, které přece znají všichni řidiči. Pomalu přidávat plyn a pouštět spojku, dělá se to s citem, protože každé auto zabírá trochu jinak. Musíš se na to soustředit, alespoň zkraje, neboť víš, že jen tak se pohneš z místa. I školu a vzdělání podstupujeme proto, abychom se tzv. pohnuli z místa, aby se nám objevili souvislosti. Ale je tady otázka. Toužím vůbec po tom, podstoupit cestu žáka, objevit souvislosti? Podstoupit cestu učeníka především v poznání dobrého i poznání toho, co naší duši škodí, nebo je mi to vlastně jedno? Dratí bratři a sestry, mladí i staří, nemocní i zdraví, silní i slabí dovoďte Ježíši, aby se vám díval do očí, aby ve vás rostla touha vidět Světlo a zakoušet jas Pravdy. V této hluboké výměně pohledů, která proměňuje život, ať se odehrává celý nastávající školní rok.

V přesvědčení a víře, že Ten v jehož jménu máme všichni naději, nám tuto milost dobrého začátku dá.

*Vám žehná a vše dobré pro nový školní rok vyprošuje
P. Pavel Tichý*

ZÁŘÍ

1. *Setkání spolupracovníků*
2. *Začátek školního roku 9:00 h*
3. *Začíná běžný provoz oratoře:
Ne, Po, Út, St: 14–19 h, Čt: 14–17:45 h, Pá: 14–20 h*
7. *Večírek účastníků internetové soutěže www.janbosko.cz*
10. *ZÁPIS DO KROUŽKŮ od 14:00 h (kromě hudebních a Klubu maminek)*
16. *Pastorační rada*
17. *Zahájení většiny kroužků a Klubu maminek*
21. *Páteční klub: SMS*
22. *Volejbalový turnaj smíšených družstev*
22. *Sobotní cyklovýlet do údolí Bílého potoka.*
24. *Zápis do hudebních kroužků*
25. *Klubko: Keramika s Lídou Krčálovou
(tvoření z keramiky v Klubu maminek – 1. část)*
27. *Animátorský večer – setkání pro dobrovolníky ve středisku*
28. *Středisko zavřeno, Animátorský výlet (Fryšták)*
28. *Slavnost sv. Václava – pátek mše sv. 7:00 h kaple sv. Václava,
setkání spolubratří ve Fryštáku – k 80. výročí příchodu salesiánů do ČR*

ŘÍJEN

1. *Zahájení hudebních kroužků*
6. *Misijní kongres dětí – představení celosvětového misijního díla
v našem středisku.*
6. *FRASSATI CUP – fotbalový turnaj pro starší kluky*
7. *Eko kolem dokola — premiéra – představení loutkového divadla Bedruňky*
- 8.–12. *Zápis do Klubu maminek*
12. *Páteční klub: Audiostop*
13. *Sobotní výlet*
16. *Klubko: Keramika s Lídou Krčálovou (tvoření z keramiky v Klubu maminek
– 2. část – glazování výrobků z Klubka 26. 9.*
19. *Začátek Podzimní hokejbalové ligy*
20. *CHARITA – podzimní burza*

kalendárium farnosti a střediska mládeže

21. *Drakyáda (pouštění draků)*
25. *Setkání animátorů*
25. Komunitní den – Pernštejn
25.–26. Podzimní prázdniny
27. setkání salesiánských rodičů z brněnska (tentokrát se syny)
10:00 h mše sv. v kostele – připomínka zemřelých rodičů salesiánů
28. *Eko kolem dokola — premiéra – představení loutkového divadla Bedruňky*
30. *Klubko: Tvoření z pedigu s Bohunkou Pupalovou (tvoření v Klubu maminek).*

LISTOPAD

1. Slavnost všech svatých (čtvrtek) – mše sv. v 7:00 h a 18:00 h
komunitní den SDB – návštěva hrobů
2. Vzpomínka na věrné zemřelé
– pořad bohoslužeb – 6:30 h, 7:00 h, 8:30 h, 18:00 h
5. Mše sv. v kostele 7:00 h – připomínka dobrodinců a členů
salesiánské rodiny
9.–11. *Celostátní setkání salesiánských animátorů*
13. *Klubko: Výroba lampiónků (tvoření lampiónků na Martinskou slavnost
– v Klubu maminek.*
13. Martinská slavnost
13.–18. Vizitace SDB – P. Klement
16.–17. *Páteční klub: Pevnost Oratoř*
17. Sobotní výlet
25. *Puntikované království – divadelní představení loutkového divadla Bedruňky*
25. Slavnost Ježíše Krista Krále – obnova zasvěcení před NSO,
litanie a zásvětná modlitba.
25.–30. Provinciální kapitula SDB – Fryšták
27. *Klubko: Malování na hedvábí s Jitkou Kotrašovou
(1. část tvoření – malování v Klubu maminek. (koo: Zuzka)*
29. *Setkání animátorů*

PROSINEC

1. Tvoření adventních věnců 14:00 – 18:00 h od 19:00 h adventní bdění
– modlitba + četba
3. Adventní čtení
5. sv. Mikuláš – sál pod kostelem – 15:00 h
6. duchovní obnova – SDB
7. *Páteční klub: Milionář*
8. Slavnost P. Marie počaté bez poskvrny prvotního hříchu
sobota – liturgická oslava Neposkrvněného Početí Panny Marie
7:00 h, 18:00 h. Pohoštění v sále pod kostelem pro farnost 9:00 h
obnova ACS – farní kostel + farní sál + sál pod kostelem
9. *Vánoční dárek – divadelní představení loutkového divadla Bedruňky*
11. *Klubko: Malování na hedvábí s Jitkou Kotrašovou*
(2. část tvoření – malování v Klubu maminek)
13. Komunitní den SDB
13. *Předvánoční animátorské posezení*
14. Adventní koncert schól
15. Sobotní výlet
15. Vánoční tvoření, adventní bdění – 19:00 h
16. začátek vánoční novény – nešpory po mši sv.
17. Vánoční akademie
18. Vánoční tvoření
22. Adventní duchovní obnova farnosti od 15:00 h a příležitost
ke sv. smíření, vánoční novéna
- 22.–2. 1. vánoční prázdniny v SaSM
24. Štědrý den – 16:00 hod. vigilie Slavnosti Narození Páně
18:00 nešpory, 22:00 hod. – půlnoční
25. Boží hod vánoční – 7:30, 9:00, 10:30, 18:00 mše sv. 15:00 hod.
– vánoční besídka dětí u jesliček – koledy, Te Deum, požehnání
26. Svátek sv. Štěpána – nedělní pořad bohoslužeb
30. Svátek sv. Rodiny – při mši sv. obnova manželských slibů
31. Mše sv. na poděkování za uplynulý rok 16:00 h Te Deum a sv. požehnání

Podrobné informace o provozu střediska o prázdninách a zápisu do kroužků
naleznete na <http://brno.sdb.cz/kalendar>

„Nikdy nezačínej přestávat a nikdy nepřestávej začínat...”

Další naší lokální výjimečnou bytostí budiž Helena Komínková, žena mnoha farních tváří. Aktivita ve farnosti zdařile kombinuje s chozením do práce a péčí o širokou rodinu, což vám možná nebude připadat až tak neobyčejné, ale mně ano, protože to všechno činí s radostí a mladistvou duší. Naše interview končilo k půlnoci a kdyby nebylo hladového pacholety a ranního vstávání do práce, asi by neskončilo nikdy.

Čím jsi chtěla být jako malá holčička?

Jako malá jsem chtěla být úplně nejdřív zpěvačkou, (dokonce sem po devítiletce dělala i zkoušky na konzervatoř), ale nevzali mě, asi jsem neměla dostatek talentu. Pak jsem chtěla být učitelka, oba moji rodiče byli povoláním učitelé, maminka na základní škole a tatínek na průmyslovce, i babička s dědečkem učili. Učitel pro mě byl Někdo. Ale když jsem potom viděla, co to v realitě představuje – schůze, porady, komise – ale především – pořád něco museli, tak mě to pomalu opouštělo. Rodiče si sice přáli, abych byla učitelka jako oni, ale nakonec jsem skončila na zdravce. Paradoxně jsem stejně nakonec u učení skončila, teď učím na brněnském „doškolováku“ sestry. Dlouhá léta jsem pracovala jako sestra a mám tuto profesi ráda. K učení jsem se dostala až po revoluci, nejprve na zdravotnické škole a teď jsem pokračuji a se sestrami jsem dál v kontaktu přes jejich celoživotní vzdělávání.

Kdo byl tvůj vzor?

Co se týče pedagogických vzorů, tak to byla nejprve moje maminka a pak jsem na vysoké škole objevila Komenského. Ten byl ve své době naprosto nadčasový a vím, že je pro mnoho učitelů vzorem i dnes. Co já ale na něm naprosto obdivuji je to, jak jsou jeho mistrovská díla prodchnutá jeho upřímnou vírou v Boha. Ale obecně asi nejdu cestou vzorů.

Jsi Žabiňáčka tělem i duší?

Jsem. Přistěhovali jsme se do Žabovřesk, když mi bylo 5 roků, vždycky se mi tu hrozně líbilo... Máme zde přátele, sousedy, známe se, pomáháme si. Naše Doležalka – to je taková malá vesnička. Jinak moje sepětí s naší čtvrtí prozrazuje určitě i moje jméno za svobodna – Vodová.

Co si mimochodem myslíš o českém zdravotnictví?

Naše medicína je na světové úrovni. To je bez diskusí. Ale zdravotnictví – to není jen medicína, to jsou především lidé. A ti jsou zde různí, stejně jako i v ostatních profesích.

Jen ve zdravotnictví je na ně nějak víc vidět, přichází k nim pacienti se svými bolestmi a trápením, a tak nějak samozřejmě čekají, že se všechno bude točit kolem nich, že na ně zdravotníci budou mít dostatek času, trpělivosti, pochopení. A sama asi víš, že to tak prostě vždycky není. Takže zdravotnictví se velmi často stává kritizovanou oblastí, někdy oprávněně, někdy méně.

Jak se konvertita dostane k víře v Boha?

Pokřtěná jsem byla už jako miminko, babička si mě vypůjčila a odnesla mě pokřtít. Žádnou velkou oslavu naši asi tehdy nedělali, za komunistů by z toho měli jako učitelé neskutečné problémy. Ve víře jsem nežila až do dospělosti, po nástupu na onkologii na Žlutém kopci se asi započala postupně moje cesta ke konverzi, o které jsem ale ještě ani nevěděla. Setkala jsem se tam se spoustou lidského utrpení, pochybností, bolesti, se kterými jsem si zpočátku nevěděla vůbec rady. Taky jsem tam ale zažila, což jsem si uměla vysvětlit až později, že u umírajících pacientů, kteří měli možnost prožít konec života s knězem, došlo k radikálnímu zvratu, přestali se smrti bát. Pracovala jsem tam 18 let a postupně ve mně sílila strašná potřeba změny. Vystřídala jsem pak po revoluci různá místa ve zdravotnictví a dnes vidím, že pro mě měla všechna význam, třeba v Charitě jsem se setkala se spoustou věřících lidí. Z duchovního hlediska to byl opravdový zvrat.

Jaký podle tebe má být moderní křesťan?

Mám v tomhle směru obrovskou výhodu, že až do svých zhruba 35 let jsem byla de facto nevěřící. Proto všem „nevěřícím“ prostě rozumím. Nemá smysl někoho přemlouvat, přesvědčovat, každý si musí svou cestičku najít a vyšlapat sám. Vzorem pro mě byli jedni manželovi kamarádi, kteří se stali našimi společnými přáteli, křesťané, kteří pomoc nabídnou dřív, než řekneš, že ji potřebuješ. Nikdy neměli snahu nám vysvětlovat, že bychom měli uvěřit. Jen před námi prostě normálně žili svůj život, svou víru neskrývali, ale do ničeho nenutili. Obdivovala jsem, že měli 5 dětí a množství lásky, které dokázali rozdávat všem kolem sebe. Tehdy za komunismu to pro mě bylo něco výjimečného a obdivuhodného. Dnes jsem ráda, že i naše děti se pro víru rozhodli až v dospělosti – a věřím, že Bůh má pro každého z nás tu pravou cestu. Moderní křesťan by podle mě měl být hlavně normální. (Ale přitom přece jen kapinku jiný – právě jen tolik, aby ty ostatní přiměl k zamyšlení). O to se snažím i já.

Mezi tvé četné aktivity ve farnosti patří i Senior klub.

Tato problematika mě hodně zajímá, pro starší lidi je důležitá mentální i fyzická aktivita. V Německu je tahle oblast hodně propracovaná, ráda bych se práci se seniory věnovala intenzivněji, ale uvědomuji si, že na to mám při mém pracovním vytížení málo času. Ale senioři jsou pro mě důležití i z jiného pohledu, jsou to nesmírně

moudří lidé, hodně toho ví, mají krásné vzpomínky, pamatují staré časy – a já jim ráda naslouchám. Jinak největší radostí je pro mě samozřejmě zpívání v chrámovém sboru. Líbí se mi, jak náš sbormistr, pan Fronc, říká, že nejdůležitější je, že „zpíváme Pánubohu pro radost“, a já zpívám i sobě pro radost. Jinak jsem občas ve farní kavárně, jako lektor čtení a v pastorační radě.

Jako malá jsi chtěla být zpěvačkou, čím chceš být teď?

Strašně mě baví být babičkou (pohrát si, pomuchlovat se a vrátit rodičům). Děti jsou obrovský dar, a já ráda vidím náš kostel plný mladých lidí s dětmi. Jsem moc ráda, že dnešní maminky můžou být tak dlouho na mateřské dovolené. Já jsem šla do práce, když byl dceři pouhý rok, a dnes je mi to líto. A pořád mě baví má práce. Učím teď v doškolováků zdravotní sestry, snažíme se dívat společně na pacienty jako na celek, to znamená vnímat nejen jejich tělo, ale i ducha a duši, a doufám, že se obohacujeme vzájemně.

Máš nějaké osobní heslo?

„Nikdy nezačínej přestávat a nikdy nepřestávej začínat.“ A proto si myslím, že i senior, kterému je 95 let, se může začít učit čínsky, a je úplně jedno, jestli se naučí půl lekce nebo se plyně dohoví.

Děkuji mockrát za rozhovor a pod dojmem úderného Helenina hesla jdu shánět učebnici psaní na stroji, protože přeci nebudu Žabokuk datlovat pořád dvěma prsty, nemyslíte?!

rozhovor připravila: M. A. D.

Husí instinkt

Až na podzim opět uvidíte husy, mířící ve formaci tvaru písmene „V“ přezimovat na jih, možná se zamyslíte, co asi o tom objevila věda, a proč letí právě tudy. Při každém mávnutí křídly jedna husa nadzvihuje druhou, letící těsně za ní. Letem ve formaci „V“ celé hejno získává alespoň o 71% větší letecký záběr, než kdyby každý pták letěl sám.

Lidé, kteří mají stejný základní směr a cit pro společenství, se mohou dostat tam, kam potřebují, rychleji a snadněji, protože je po cestě posunují ostatní.

Když husa vypadne z formace, najednou pocítí odpor vzduchu a cítí, jak je těžké zvládnout to sama – a rychle se vrátí do formace, aby využila nosnou sílu svých druhů.

Pokud máme tolik rozumu jako husa, zůstaneme ve formaci s lidmi, kteří míří stejným směrem jako my.

Když se husa letící na čele unaví, vystřídá se s jinou vzadu, a ta zase letí místo ní na špičce.

Je rozumné se střídat v náročných úkolech, ať už jde o lidi, nebo husy letící na jih.

Husy letící vzadu hlasitě podporují husy vpředu, aby dokázaly udržet rychlost.

Jaké poselství dáváme my, když troubíme na lidi před námi?

Nakonec – a to je důležité – když husa onemocní nebo je postřelena a vypadne z formace, dvě jiné husy také vystoupí z útvaru, aby jí na zemi pomohly a ochránily ji. Zůstanou s ní, dokud zraněná není schopna znovu letět nebo dokud nezemře, teprve potom vyrazí samy po svém, nebo s jinou formací, aby dohnaly svou skupinu.

Pokud máme husí instinkt, také se budeme držet takto pospolu.

připravil J. Š.

Zachráněná

Holčička, jejíž rodiče zemřeli, žila u babičky a spala v ložnici v prvním patře jejího domku. Jednou v noci začal dům hořet a babička zahynula, když se snažila dítě zachránit. Oheň se rychle šířil a první patro domu brzy zachvátily plameny. Sousedi zavolali hasiče. Nedokázali proniknout do domu, protože žár zatarasil všechny vchody. Holčička stála nahoře v okně, volala o pomoc a lidé, čekající dole, se právě dozvěděli, že požárníci přijedou,

teprve až uhasí jiný oheň. Najednou se objevil člověk se žebříkem, opřel ho o stěnu domu, vylezl k oknu a zmizel uvnitř. Když se znovu ukázal, svíral holčičku v náručí. Předal dítě do čekajících paží dole a zmizel v noci. Při vyšetřování vyšlo najevo, že dítě nemá žádné žijící příbuzné a o pár týdnů později se na radnici konala schůze, kde se mělo rozhodnout, kdo si vezme dítě domů a postará se o něj.

Učitelka navrhla, že by ráda dívenku vychovala, zdůraznila, že pro ni dokáže zajistit dobré vzdělání. Farmář se nabídl, že ji vezme k sobě na farmu. Připomenul, že život na venkově je zdravý a šťastný. Další a další uváděli důvody, proč bude pro dítě nejlepší, aby žilo právě u nich. Nakonec vstal nejbohatší muž města a prohlásil: „Mohu dát tomuto dítěti všechny výhody, o kterých jste mluvili, a ještě navíc peníze a všechno, co za ně lze koupit.“ Ještě někdo chce promluvit?“ zeptal se předseda schůze.

Zezadu ze síně vykročil nějaký člověk. Pomalu se belhal a zdálo se, že ho trápí bolesti. Když došel až dopředu, postavil se přímo před holčičku a natáhl paže. Dav zalpal po dechu. Ruce a paže měl plné strašlivých jizev. Holčička vykřikla: „To je ten pán, který mě zachránil!“ Skočila mu do náruče, objala ho kolem krku a držela se ho tak pevně jako osudné noci. Zabořila mu tvář do prsou a tiše vzlykala. Pak znovu vzhledla a usmála se na něj. „Schůze je ukončena,“ prohlásil předseda.

připravil J. Š.

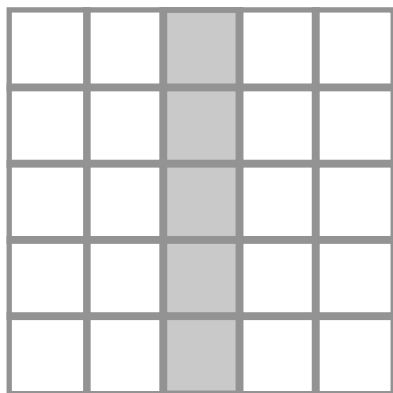
Milá dítětko,

je tu pro vás další hraní s písmeny. Tentokrát žádná tajenka, ale opravdu náročná šifra. Klíčem k ní je šest slov. Každé je vepsáno do jednoho řádku. Jenže nikdo vám neporadí, ve kterém řádku má být které slovo. Teprve, když je složíte správně, objevíte v prostředním sloupci to, co hledáme.

Takže: Jakých šest slov vás má k němu přivést? Jedno z nich označuje Ježíšovu matku. Druhé jejího muže, Ježíšova pěstouna. Další ze slov dáváme ke jménu člověka, o kterém jsme si jistí, že je v nebi s Bohem. Další označuje stůl, na kterém kněz obětuje při mši chléb a víno. Kromě toho je tu výraz pro otisk, který nechávají lidé nebo i zvířata za sebou v měkké půdě nebo v mokřém písku. Poslední, ale ne nutně v šestém řádku, je sloveso. Když někdo klečí například v kostele a myslí na Boha, tak se...

Kdo chce, může se pustit do skládání. Pro ty, kdo se s tím nechťejí mořit půl dne, je tu malá nápověda. Máte slova? Tak poslouchajte. Slovo, které by podle abecedy bylo první, vepište do pátého řádku. Jméno, které se k tomuto prvnímu podle abecedy jaksi hodí a tvoří s ním pár, patří do prvního řádku. Uprostřed mezi ně vložte sloveso. Se zbytkem si poradíte?

Hodně štěstí
Lucka

připravila: L. K.

M U Ž Ž E N A

O odlišnostech mužské a ženské psychiky už byly popsány snad tuny papíru. Je sice moc hezké, že „muži jsou z Marsu a ženy z Venuše“, že muž byl tradičně lovec a žena ochránkyní tepla rodinného krbu, při podrobnějším průzkumu si možná dokonce povšimneme i jistých anatomických rozdílů. Když však ale stejně nedovedeme převést tyto své teoretické znalosti do praktického jednání, pak nám jsou platné jak Eskymákovi slušivý plážový koupací obleček. Se svou troškou do mlýna přišel před lety i pan profesor Kratochvíl, znalec života a milovník výstižných zkratek. Jeho typologie „mužských“ a „ženských“ partnerských potřeb má jednu nespornou výhodu: lze ji využít i jako jakýsi návod k jednání. Možná jste se s ní už někdy setkali, leč opakování zde může být nejen matkou, ale i otcem moudrosti.

Po čem muži touží?

OSTA – obdiv stále

Milé dámy – muž je tvor především ješitný a obdivu potřebný. Ty moudré z vás se jistě už dávno naučily pokusit se přistihnout jej při něčem, zač je možné mu bez velkého sebezapření alespoň tu a tam složit poklonu. Ty ještě moudřejší si důvod najdou, i kdyby si jej měli vymyslet. Tomu dovedovi se na třetí pokus podařilo zatlouci skobu do zdi? Pravda, sice trochu šejdrem a úplně jinam, než by to bylo třeba. Co na tom? Stejně je tu důvod k obdivným tanečkům. Milí pánové – co se tak alespoň tu a tam vynasnažit, aby nás bylo také zač obdivovat?

NESTA – nezatěžovat starostmi

Milé dámy, běžný muž před starostmi uhýbá, případně se pod nimi hroutí. Zvláště citlivý je na obecné stesky („s tím naším bydlením je už něco třeba udělat“, „ty naše děti vyrůstají jak dříví v lese“). Když už si neporadíte bez něj, tak mu dejte rovnou několik možných alternativ. Bezpečně zvolí nejhorší z nich. V tu chvíli použijte OSTA;

a pak si vše v klidu udělejte podle svého. Milí pánové, někdy stačí naslouchat, možná ta vaše drahá od vás vlastně ani nic jiného nechce. Pozor ale na kontrolní dotazy – naslouchání nestačí jen předstírat. Sem tam nějaké to „hmm“, „vážně“, „to bychom opravdu měli“, pronesené vhodným tónem, může působit jak balzám na její rozervanou duši.

SEZA – sex, kdy se mu zachce

Milé dámy – chápu, že byste si rády udržely alespoň zdání romantiky. Kdyby vás ten váš pařež dokázal patřičně dobývat. V krajním případě lze uvažovat i o sexu zásluhovém – až natře plot, vycídí nádobí, přeskří okna, pak možná... Jenže on i k sexu přistupuje jako ke zcela běžné, snad dokonce nárokové záležitosti. Přitom nemusí jít o barbara, třeba vás má opravdu rád a je mu s vámi dobře. Muži už jsou holt tací, alespoň někteří, zpravidla ti naši. Milí pánové – ta trocha dobývání, něco hezkých řečí, dokonce ani ten plot a nádobí by vás taky nezabily.

UU – uvařeno, uklizeno

Milé dámy – muž má rád útlinko, byť se o ně sám nepřičinil. Alespoň občas není špatné naplnit mu něčím lahodným i ten jeho nenasycený žaludek. Jinak hrozí, že mu v něm za chvíli budete bezvládně ležet vy. Milí pánové – na světě jsou skutečně i jiné hodnoty. Pokud už vaše drahá bezděky navaří či poklidí, měli byste ji dokázat ocenit. Spokojené mručení, letmé pohlazení, či dokonce pozvání na večeři (nikoli místo té, kterou vám právě předložila) dokáže pravé zázraky.

Po čem ženy touží?

POPO – posedět a popovídat

Milí pánové – kdybyste alespoň občas i doma nějaké slůvko utrousili, také by vám ústa neupadla. Zvláště pokud byste bez reptání přežili i jiný než pouze provozní hovor. Fakt, že už zase dochází toaletní papír, je jistě nejen zajímavý, jeho ignorování může mít časem i docela fatální důsledky. Podobnými tématy však partnerčinu potřebu komunikace neuspokojíte. Milé dámy – i muž, který mlčí, vás může mít upřímně rád. Pokláboste si s kamarádkou, rodiči, sousedkou, doručovatelkou. Nenaťte vždy vše jen na toho vašeho nemluvu.

DUPO – duševní porozumění

Milí pánové – žena chce své pocity sdílet. Pokud si stýská, pak čeká především pochopení, možná až kdesi v druhém plánu řešení. Nesnažte se ji přesvědčovat, že nemá proč být smutná, že není nad čím se tak radovat. Přijměte prostý fakt, že ona své důvody má. Pokud si stýská, vezměte ji okolo ramen, pokud se raduje, netvařte se jako kakabus. Poznámky, že z něčeho takového může mít radost jen..., si také můžete odpustit. Milé dámy – muž zpravidla předpokládá, že od něho čekáte nějaké řešení. Dejte mu dostatečně včas najevo, že právě to teď po něm nikdo nechce. Že potřebujete pouze sdílet...

VYCE – vyjadřovat lásku celý životem

Milí pánové – pro ženu je významné, zda to, co činíte, činíte mimo jiné (ne-li především) proto, že ji máte rádi. Pokud ano, rozhodně to neskrývejte, pokud ne, pak se alespoň zamyslete, zda by se v onom počínání přece jen alespoň kousíček láskyplnosti nedal nalézt. Milé dámy – vše, co muži činí, konají stejně pro vás a z lásky k vám. Jen si toho někdy nejsou vědomi a někdy to jen nedokážu dát patřičně najevo. Ale vy přece víte své...

VYPO – vycítit, co žena potřebuje

Milí pánové – nikdo z nás není nadán nadpřirozenými schopnostmi, nesnažte se být čtenáři myšlenek. Možná by stačilo, kdybyste se dokázali učit za zkušenosti. Pokud máte opakovaný zážitek, že vaší partnerce něco vyhovuje a něco vadí, je lépe činit prvé a vyhýbat se druhému. Milé dámy – asi to pro vás nebude snadné, ale vězte, že muž, který vyhoví vašemu vyslovenému přání, není o nic horší než ten, který se náhodně strefí a vy máte pocit, že „vycítil“. Muž je přece, jak známo, tvor natvrdlý, na jemné podněty nereagující. Když už si o něco řeknete, pak dosti důrazně, nevyhoví-li, třeba jen nepochopil zadání. Pár kontrolních dotazů není tak úplně od věci.

připravil J. Š.

...lékaři pro tebe dělají
všechno, ale jen já tě
mohu uzdravit...

V jedné ze svých knih se americký duchovní John Powell zabývá štěstím. Píše, že za své štěstí je odpovědný každý sám a že štěstí začíná uvnitř. Definuje deset pravidel, jak ho dosáhnout. První se týká přijetí sama sebe a desáté modlitby. Modlitba se podle Powela musí stát součástí našeho každodenního života. I modlitba má své předpoklady. Prvním z nich je upřímná touha modlit se. Další podmínkou úspěšné modlitby je odevzdání se. Jak píše Powel, samo to slovo nás většinou vyděsí.

Vzpomíná na příběh ženy. Prožila skromné začátky – byt se studenou vodou, žádné úspory. Pak potkala svého budoucího muže. Byl ztělesněním jejího hrdiny. Nevěřila svým uším, když ji požádal o ruku. Měl i nějaký majetek a tak se přestěhovali na předměstí, kde měli teplou vodu, velká okna a zelené trávníky. Narodily se jim děti. Pak onemocněla. Prošla sérií vyšetření a když se na ni lékař smutně podíval oznámil jí, že jí přestala fungovat játra, nebyla na to vůbec připravená. Téměř vykřikla. Chcete tím říct, že umřu? Cítila, jak jí prostupuje hněv. Rozhodla se, že si to s Bohem vyřídí. V nemocničním pyžamu a županu se potácela po chodbách do kaple, chtěla, aby to byla konfrontace tváří v tvář. Byla strašně slabá a po cestě se musela opírat o zeď. Když došla do kaple, byla už tma. Nikdo tam nebyl.

Během své, jak se jí zdálo, nekonečné cesty z pokoje do kaple si připravovala svou řeč. Bože, jsi lhář a skutečný podvodník. Celé dva tisíce let se vydáváš za lásku. Ale vždycky, když někdo najde alespoň kousek štěstí, podtrhneš mu nohy. Chci, abys věděl, že jsem na to přišla. Prohlédla jsem tě! Když byla v hlavní lodi a blížila se k oltáři, upadla. Byla slabá a sotva viděla.

Oči stěží přečetly slova, vetkaná do koberce na stupni před svatostánkem. Bože, buď milostiv mně hříšnému. Náhle byla všechna hněvivá slova pryč. Bože, buď milostiv mně hříšné. Složila svou unavenou hlavu na překřížené ruce a naslouchala. Pak hluboko v sobě uslyšela: „Tohle všechno je jen pozvání, abys mi odevzdala svůj život. Ty víš, že jsi to dosud nikdy neudělala. Ti lékaři pro tebe dělají všechno, ale jen já tě mohu uzdravit.“

V tichosti a temnotě oné noci se obrátila k Bohu. Byl to okamžik jejího odevzdání se. Když se dostala zpátky do svého pokoje, upadla do hlubokého spánku. Druhý den po dalších vyšetřeních jí lékař oznámil: „Zdá se, že vaše játra už zase pracují“. Podobně jako Joba ve Starém zákoně i ji Bůh přivedl na okraj propasti, ale jen proto, aby ji vedl k odevzdání se. To je důležitý předpoklad pro komunikaci v modlitbě. Platí jen – ztiš se a uvědom si, že já jsem Bůh.

text připravila: L. K.

Ministranti

Kdy a kde se ministranti scházejí?

Už dlouhá léta je termín i místo stejné: ve středu v 17:00 h, tedy hodinu před dětskou (školní) mší v prostore ministrantů vlastní – sakristii.

V jakém věku můžu začít s ministrováním? Musím něco speciálního umět?

Do loňského roku se začínalo s ministrováním asi ve větu třídě, chlapec asi 2–3 měsíce docházel na schůzky a učil se základním liturgickým pojům, liturgickému prostoru, obsahu mše svatě a další vědomosti, které by měl mít ministrant, aby mohl pomoci knězi při mši svatě.

Po této uváděcí době složil ministrant veřejně při mši ministrantský slib a byl ostatními ministranty oblečen. Od té chvíle mohl ministrovat u oltáře. Během loňského roku si rodiče velmi přáli, aby se mohli oblékat a ministrovat i mladší chlapci kolem prvního roku školy, takže tato iniciace odpadla.

Proto od letošního roku budou ministranti rozděleni na starší a mladší, přičemž u mladších bude kladen větší důraz na základní ministrantské znalosti.

Co je náplní ministrantských schůzek?

Schůzka vždy začíná v kostele modlitbou před svatostánkem a pokračuje četbou na pokračování. Každý rok jsme věnovali některému světu. Letošní rok se zaměříme na Juliuse Eymarda, zakladatele eucharistiánů. Asi po deseti minutách četby si k němu řekneme a pak sepřesouváme do sakristie.

Schůzka pak pokračuje tématem buď z liturgie, nebo církevní historie či Písma svatého spojeného s nějakou hrou či kvízem. Závěrečných 20 minut je věnováno pohybu venku, nejčastěji na hřišti. Většina ministrantů sepak zúčastňuje večerní dětské mše.

Organizují se i nějaké další aktivity, třeba tábory, víkendové akce apod.?

Co je patrné při příchodu do sakristie je ministrantská nástěnka s celoroční hrou zaměřenou povětšinou na světu roku, nebo některou historickou událost z dějin církve. Body ministranti získávají účastí na bohoslužbách a schůzkách.

Pro letošní rok plánujeme jednu víkendovou akci do Čučic a samozřejmě jako každý rok ministrantský tábor.

Je rozdíl mezi ministrantem bažantem a ministrantem mazákem?

Rozdíl mezi ministranty je snad v tom, čeho je který schopen. Některé liturgické služby (např. kadidlo) jsou svěřovány spíše starším zkušenějším.

Jaký je rozdíl mezi ministrantstvím nyní a když jste začínal vy?

V době mého dětství a v době nesvobody ministrantské schůzky suplovaly program turistických oddílů, skautů či výtvarných kroužků. Programy byly tedy pestřejší a méně vyhraněné a bylo více ministrantů. S rozvojem možností vyplnění volného času se zmenšil počet těch ministrantů, kteří by byli ochotni i schopni přijít několikrát během týdne sloužit při mši sv. Ale podstata ministrantské služby zůstává stejná a je možná nyní i trochu více zřejmější: služba Bohu a farnímu společenství.

rozhovor s Vitem Dlapkou: M. A. D.

SÍLU V RUCE, V SRDCI SLUNCE!

aneb Volejbalové soustředění, Ostrov u Macochy, 5. – 12. 8. 2007

V krásném a modrozlatě slunečném týdnu od 5. do 12. srpna 2007 jsem se už potřetí zúčastnila volejbalového soustředění v Ostrově u Macochy, které pořádá brněnská salesiánská oratoř. Předchozí zkušenosti způsobily, že jsem se na tuhle prázdninovou akci těšila jako dítě na dárečky pod vánočním stromkem. A musím přiznat, že mě soustředění ani letos nezklamalo. Ale popořádku! Po cestě do Ostrova nás tentokrát výjimečně nedoprovázely černé mraky ani spršky osvěžujícího deště. Proto jsme na kolech koupaliště v Blansku, kde beachvolejbal, zmrzlina vody. Za Pustým žlebem k hornímu můstku Macozalitou měkkým večerem na faru jsme se zabydleli. Opekli špízy nad táboráčkem. Týden snů mohl začít! Představovaly aktivní tréninky, zábavy, podání, ly horký vzduch stejně vesnického rozhlasu (Městředu jsme nasadili cyklistickou a zelenou krajinu do parádního kempu užili dokonalý den (Bono Day“ plný sluníčka, sportu jsme strávili dvě hodiny v centru, kde nám sympatizovali bezpečnost při lezení. Mnozí z nás překonali podpory ostatních zdolat v závěru stabilně zaklínění v pneumatice vysoko nad kempem. Potom jsme unavení (ale nadšení) a s rukama temně modrými od lana vyzkoušeli tenis, beach-volejbal a třpytivé pinkání uprostřed bazénu. Podvečerní výjezd do strmého kopce v naší domovské vesničce udělal za skvělou středou cyklistickou tečku. Soustředění ale nebylo jen o šlapání do pedálů a o postavení při útočném úderu – celý týden zpest-

statečně došlapali na nás čekaly tobogány, i azurový chlad bazénové jsme si vyjeli kopeček chý a shlíželi na propastním světlem. Po příjezdu li v útulných pokojích, kem a (nejen) volejbal. Hlavní náplň soustředění ninky odbíjené na rezavé dnů. Stále se zlepšující bloky a smeče protínající jako oblíbená znělka zart s kapkou rocku). Ve listické helmy a vyrazili nou Moravského krasu v Baldovci. Tam jsme si Vox ho nazývá „Beautiful tu, dobrot i zábavy. Nejdiny v místním lanovém tický Tom vysvětlil zákla- a vypustil nás na stěnu. sami sebe a za vydatné li náročné úseky, někteří

řovaly nejrůznější psychologicky laděné hry. Proto jsme si vyrobili z papíru „mailové“ schránky, připevnili je na „sítě“ a s nadšením si navzájem posílali různé vzkazy a obzvláště úspěšné bonbóny. Sestavili jsme si vlastní žebříček hodnot, povídali si o něm a nakonec své hodnoty připíchli barevnými špendlíčky do navhlého dřeva skutečného žebříku. Vytvářeli jsme o sobě navzájem koláže plné drobných postřehů a milých nápadů. Velmi příjemné bylo kreslení sympatických soustředkových triček – letos třeshňově červených s bílým obrázkem jednotlivých volejbalových pozic v průběhu hry. Soupeřili jsme v napínavé hře Activity a s úctou vychutnávali doteky historie při prohlížení vzácných knih z předchozích staletí. Bavilo nás i promítání volejbalových video-záznamů a prázdninových fotek. Sobotní večer byl ve znamení křehké flétnové hudby, protože v moderní kapli u neda-jme po výtečné jogur-úklidu museli zamávat do Brna. Jelo se nám hez-za zády bylo tak trochu z Adamova na Útěchov nohou, plíce i nervy, ale kteří se vraceli domů na bez vážnějších následků. na to, že celé soustředě-kuchařským schopnos-kvůli které teď raději a ignoruju váhu. S rapísničková probuzení, tím a na magicky hezká svíčkou. Všichni náčelníci našem kolektivu se vyplná chytrého humoru, ho chybět. Jsem vděčná blízkost, hřejivé přátel-Domů jsem přijela s protenzivního klidu a dobré, snad zase za rok! A ještě

jste navštívili koncert leké Šošůvky. V neděli tové snídani a velkém faře a vydat se na cestu ky, i když nechat Ostrov bolestivě. Lesní stoupání tvrdě prověřilo svaly na všech sedm statečných, dvou kolech, ho přečkalo Nerada bych zapoměla ní výborně chutnalo díky tem Marti Komínkové, sveřepě mójím zrcadlo dostí vzpomínám na na příběhy před usnu-poděkování nad zářící byli perfektní a v celém tvořila báječná pohoda která mi bude ještě dlou-za skvělý přístup, lidskou ství a jablečné knedlíčky. čistěnou hlavou, plná in-vyrovnané nálady. Tak jednou dík!

text: Eva Stejskalová

Během červencových svátků padlo rozhodnutí jet na lezeckou dovolenou do Dolomit. Měly jsme v plánu vylézt na jednu z věží (Piccollu) Tre Chime di Lavaredo Žlutou hranou, a pak dál, že se uvidí. Přestože už jsme s kamarádkou podobně dlouhé cesty absolvovaly, měla jsem už při balení nedefinovatelný, nepříjemný pocit.

První den po příjezdu a utáboření přímo pod věžemi jsme se šly projít, kolem horké kaše – tedy obejít si Chimy a podívat se na cesty, do kterých jsme druhý den měly nalézt. Uvítání nebylo nic moc. Když jsme procházely pod Chimou Grande uslyšela jsem něco jako zvuk blížící se stíhačky, který se v dalším zlomku vteřiny zhmotnil v obrysy balvanu letícího k nám. Dopadl asi pět metrů od nás. V další vteřině se to opakovalo a já jsem jen s hrůzou čekala, jestli ten dáreček je nebo není pro mě. Tato událost v nás rezonovala po dalším zbytek pobytu v Dolomitech. Při každém zvuku letadla nebo sesuvu kamení jsme prchaly do zákrytu.

Následkem tohoto zážitku jsme druhý den nastupovaly pod stěnu se smíšenými pocity. Když jsme se suťoviskem doplazily pod nástup, byla už před námi v cestě skupinka pěti Italů a chvíli za námi přisupěli další čtyři. Když moje spolulezkyně vlezla do první délky, ozval se výkřik a kolem prolétly dva šutry velikosti rychlovarné konvice. Cítila jsem se jako nedobrovolný účastník modifikované hry tetrees, ve které jsme uskakovaly svištěcím kamenům. Potom jsem našla do cesty i já a zjistila jsem, že se chci vrátit. Přemrzlé prsty, které jsem necítila ani když jsem si do nich kousala, a lámaný kout, plný volného kamení, nesliboval nic příjemného, ale vzhledem k lezcům před a za námi a špatnému jištění nebyl návrat možný.

Od té chvíle jsem se začala modlit, což se pořád stupňovalo s přibývajícemi zážitky v cestě. Připadala jsem si jak ve špatném lezeckém filmu alla *Vertical limit*. Před nepříjemně převýslým koutem jsem kamarádku varovala, že možná odsednu do lana, na což se mně dostalo zoufálé odpovědi: „Nesedej, nesmíš!!!!“

Když jsem dolezla ke Kamile, zjistila jsem proč. Štand (jistící bod) se sestával z několika starožitných kousků: v rezavých skobách, které trčely z větší části ven, visely ztrouchnivělé smyčky, snad ještě z dob Comicciho. V této hrůze stála Kamila opatrně rozepřená o skálu, aby skoby co nejméně zatěžovala. Za chvíli k nám však přilezl zesponu Ital a plnou vahou si sedl do tohoto chatrného jištění – jen jsem zalapala po dechu při představě vytrhaných skob a volného pádu. To už jsem jen neustále

opakovala: „Bože ne, já ještě nechci...“ apod. Zhruba v polovině cesty zmizela okolní krajina v mléčné mlze, citelně se ochladilo a přišlo obvyklé vyčerpání. Mezi neustálými sprškami kamení a tápáním po směru cesty jsem se snažila nemyslet na tragické varianty „dokončení cesty“ a soustředit se na konkrétní okamžiky, během kterých jsem vzývala všechny anděly a svaté. Jediným povzbuzením v cestě byli dva starší Italové, kteří cestu evidentně znali a do kterých jsme vkládali naděje, že nám poradí sestupovou cestu.

Promrzlé jsme dolezly na vrchol se západem slunce. Dědoušci nás ale vypekli, protože z vrcholu vmžiku zmizeli, jistíc se jen symbolicky přes rameno, za hranou spadající kolmo dolů. Což vypadalo naprosto šíleně. Po půlhodině marného hledání nějakého jištění se kamarádka vydala hledat směr sestupu. Byly jsme spolu vzájemně spojené lanem, takže když se za chvíli napnul můj konec lana, musela jsem chtít nechtít za ní. Tím se splnily moje nejhorší lezecké můry – plížily jsme se obě traverzem po úzké římsičce nad 350 m propastí jištěné vzájemně jen přes volný balvan, aniž jsme věděly, jestli máme alespoň dobrý směr ke slanění. V těchto okamžicích už to byla nepřetržitá intenzivní modlitba se sliby, že do podobného „kamenolomu“ už nikdy nepolezu.

Moje prosby byly po dalších dvou nejištěných délkách vyslyšeny v podobě překvapivě pevného a masivního ocelového kruhu, z kterého jsme teprve zahájily slanění. Po několika délkách se už konečně blížila pevná zem a tam nás čekalo další příjemné překvapení v podobě našich dvou italských souputníků, kteří nám poradili slanění poslední délky přes nepříjemný sněhový jazyk.

Zážitek z cesty to byl opravdu silný a měla jsem znovu možnost se přesvědčit, že Bůh není jen někdo neosobně se dívající na lidské plahočení, ale že nás doopravdy slyší a je s námi v situacích, do kterých ho voláme.

text: M. H.

SVÍCE...

Během dovolených někteří z nás byli za hranicemi a viděli, jak si lidé v tamním kostele kupují svíčku. Zapálí ji, na chvíli sepnou ruce k modlitbě, pak se zvednou a nechají svíčku hořet „jen tak“ ...

Napadla mě otázka: „Proč to dělají? (Děláme?) Křesťané, ale i nevěřící ... Udělal jsem v Žabinách malou anketu: „Proč lidé zapalují svíce?“ A ejhle, odpovědi katolíků se nějak úplně neshodovali:

„Je to symbol – světlo Kristovo, které prozařuje temnotu kostela i temnotu hrobů ...“

„To je z východního obřadu, tam na to hodně dbají ...“

„Zapaluji svíčku, aby hořela jako znamení mé přítomnosti před Boží tváří, setrvání v modlitbě ...“

„No, to se tak přeci dělá; je to takový zvyk ...“ „a nevěřící – to tak nějak dělají z tradice ...“

„Je to proto, že svíčka představuje oběť a já jdu, obětuji čas, peníze a obětuji ji za někoho ... svíce to symbolizuje tím, že se sama stravuje ...“

„To je přece pozůstatek po pohanských zvycích, kterým křesťané šikovně dali nový význam ...“

„Mrtví to mají u paty, ale je to cosi živého na tom hřbitově ...“

„Zapaluji dědovi, aby se nezapomnělo ...“ (nekatolík)

Už ve starém zákoně byla lampa v hrobě symbolem života. Katechismus mluví o poctě Slovu, která se prokazuje svící. V liturgice se zas člověk dočte, že nám světlo svíce připomíná Krista, naši bdělost v očekávání příchodu Páně, jakožto i naši víru a modlitbu. Svíce je též znamením oběti; tak je i naše modlitba dál na tom místě zpřítomněna ve stravující se svíci, i když my sami už musíme jít za svou prací ...“

Dušičky budou za pár týdnů, máme ještě trochu času se zamyslet, aby ta naše svíce hořela ze správné pohnutky a se správným úmyslem ...

text: P. P.

„...Prosíme tě tedy, Bože, ať tato svíce ke cti tvého jména zasvěcená, stále svítí neslábnoucím jasem, aby rozehnala temnotu této noci. Přijmi ji jako líbeznou vůni a dej, aby zářila jako světla na nebi. Plamen její ať spatří jitřní Vládce světla. Onen totiž vládce světla, který nezná západu. Ten, který se vrátil z říše zemřelých a jasně zazářil lidskému rodu: tvůj Syn Ježíš Kristus ...“

(Exultet)

Poslední duchovní cvičení v roce 2007 – 23.–28. října

Poslední opozdilci a milovníci podzimního zastavení mají poslední možnost zúčastnit se duchovních cvičení ve dnech 23. – 28. 10. ve Vidči s Radekem Gottwaldem (Ostrava). Téma pro letošní rok je Kontemplace Ježíšova zmrtvýchvstání. Přípravný text je k dispozici na internetových stránkách <http://brno.sdb.cz/farnost/>. Pro bližší informace můžete kontaktovat Mirku Dvořákovou — mobil: 605 811 995.

Misijní most modlitby – 20. října

Všichni zájemci se mohou v předvečer Misijní neděle doma či v kostele sejít, zapálit svíčku a pomodlit se růženec nebo jakoukoliv modlitbu za misie, misionáře, chudé a trpící lidi, za šíření radosti evangelia na celém světě. Misijní most modlitby jsme začali loni a byli jsme ve spojení s lidmi z jiných kontinentů.

Setkání chrámových hudebníků v katedrále – 24. listopadu

Diecézní děkovná pouť k založení diecéze v katedrále – 1. prosince

připravila: L. K.

Ptá se kluk kluka:
„Kde ses narodil?“
„V nemocnici.“
„A co ti bylo?“

V kostele byla vyloupena pokladnička.
Po několika dnech obdržel farář obálku
s dvacetikorunou. Na přiloženém lístku
stálo: Ukradl jsem ve vašem kostele sto
korun. Protože mě trápí svědomí, po-
sílám tímto dvacet korun zpět. Bude-li
mě svědomí trápit dál, můžete počítat
s dalšími splátkami.

„Mami, proč se ženské malují?“
„Aby byly hezké, Pepíčku.“
„A proč nejsou?“

Přijde pán ke dvorku, kde si hraje malá
holčička a zeptá se jí:
„Kdepak je tvůj tatínek? Potřebuju
s ním mluvit.“
„Tak jděte támhle do chlíva, on tam
krmí prasata. Poznáte ho hned, má na
hlavě čepici.“

„Mami, proč se babička tak bojí?“
„Já jsem si ničeho nevšimla.“
„Ale já jo! Jakmile jdeme přes ulici, po-
řád se vystrašeně rozhlíží a chytá se mě
za ruku.“

„Člověk, který nedokáže mluvit tak, aby
mu ostatní rozuměli, je idiot. Chápeš?“
„Ne, tati.“

Přiběhne Pepíček k mamince a brečí.
„Co se ti stalo?“
„Tatínek se uhodil kladívkem do prstu.“
„A ty proto pláčeš?“
„No – já jsem se původně smál...“

Chlápek lezl po skalách a zrovna v půlce
jednoho náročného úseku mu prasklo
lano. Zůstal viset za konečky prstů v na-
prasto bezvýchodné situaci. Před očima
mu proběhl celý život a on v náhlém
zoufalství obrátil oči k nebi a zvolal:

„Je tam nahoře někdo?“
A zeshora zahřměl mocný hlas:
„Ano, jsem tady!“
„Kdo jste?“
„Bůh jsem, kdo bych byl.“
„Prosím, Bože, pomoz mi.“
„Pomohu ti. Pušť se.“
„Cože?“
„Věř mi, pušť se a já ti pomohu.“
Chlápek chvíli koukal na nebe a pak
zavolal: „Je tam nahoře ještě někdo???“

„Modlíte se doma vždy před jídlem?“
Ptá se policista kolegy.
„Ne, proč? Moje žena výborně vaří!“

David se neustále modlí k Bohu: „Pane-
bože, dej abych vyhrál v loterii.“ Takto
to dodržuje každý den více než dvacet
let. Až po dvaceti pěti letech, když zno-
vu kleká na kolena, aby přednesl svoji
modlitbu, shora zasvítí světlo a ozve se
hlas: „Davide, dej mi šanci, kup si ko-
nečně los!“

*Mámo, táto, strejdo, teto
je tu podzim, končí léto
ze strnišť už vítr fouká
ze zrna je bílá mouka
draci v oblacích se honí
z jablek štrůdl v trobě voní.
V sudech nové víno kvasí
burčák každý s chutí dá si,
tak děkuj Pánu v každé době
ať si děda nebo robě.*

J. Š.

